

Til Q.

Forfatterlovens § 22 giver i sin nuværende Affattelse ubetinget anonyme og pseudononyme Værker Beskyttelse mod uberettiget Gengivelse i 50 Aar fra Udløbet af det Aar i hvilket de først offentliggjordes. I denne Regel bør der dog gøres en Undtagelse med Hensyn til Værker, der først offentliggøres efter Forfatterens Død; i modsat Fald vil nemlig de anonyme og pseudonome, efter Forfatterens Død offentliggjorte (posthume) Værker komme til at nyde Beskyttelse i længere Tid end alle andre Værker, navnlig længere end de efter Forfatterens Død under hans Navn offentliggjorte Værker. De anonyme eller pseudonome, posthume Skrifter bør sikkert ikke have længere Beskyttelse end den almindelige i § 21 omtalte: 50 Aar efter Forfatterens Dødsaar, saa meget mere som de Grunde, der fører en Forfatter til at iklæde sig Anonymiteten, sjældent gør sig gældende med nogen Styrke efter Forfatterens Død. Ud fra disse Betragtninger har man foreslaaet § 22 formuleret saaledes, at de posthume Værker ikke tages med i den. Man er naturligvis ikke herved blind for, at det ved de anonyme og pseudonome Værker i mange Tilfælde vil være umuligt at føre det til Beskyttelsens Beregning efter Forfatterens Levetid nødvendige Bevis for, hvem denne er. Reglen bevarer imidlertid sin fulde Gyldighed for de Tilfælde, i hvilke et saadant Bevis kan føres.

Til R.

Det i den gældende Lov benyttede Udtryk for Indholdet af Kunstnerens Eneret, nemlig „Ret til at foretage eller lade foretage til Offentliggørelse eller Salg Gengivelser af sit originale Kunstværk“, har man foreslaaet afløst af Udtrykket: „Ret til at offentliggøre sit originale Kunstværk samt Gengivelser deraf“, fordi Ordene i den nugældende Bestemmelse paa den ene Side ikke medtager Retten til at offentliggøre det *originale* Kunstværk f. Eks. ved at udstille det, hvilket dog sikkert bør medtages, og paa den anden Side medtager ethvert Salg, selv om der ikke i Salget kan siges at ligge en Offentliggørelse f. Eks. naar Gengiveren sælger det til en af sine „nærmeste“; at medtage ogsaa saadant Salg synes irrationelt, særlig da der ikke gælder noget tilsvarende paa det literære Omraade, hvor Afskrivning af en andens Værk til en af sine nærmeste ikke vil kunne rammes af Loven. Af den saaledes foretagne Udvidelse af Kunstnerens Eneret følger det, at Ansvaret for en ube-

rettiget Udstilling af Kunstværket maa blive det samme som Ansvaret for en uberettiget Udlejning deraf, hvilket formentlig er tilstrækkelig angivet ved Bestemmelsen i Lovens § 32, hvorefter bl. a. Bestemmelserne i Lovens § 17 finde tilsvarende Anvendelse paa Kunstnerretten. Kunstnerens Eneret er da efter den foreslaaede Affattelse udtømmende angivet ved hans Ret til *Offentliggørelse* af Original eller Gengivelse, men af praktiske Grunde maa Krænkelsen anses for fuldbyrdet, saasnart en i Offentliggørelshensigt fremstillet Gengivelse foreligger færdig; dette er imidlertid ikke noget nyt, idet allerede Lovens § 32 henviser til § 17, hvor den nævnte Fuldbyrdeelsesregel er omtalt.

Med Hensyn til den indskudte Passus: „Herunder indbefattet Bygningsværker“ bemærkes følgende:

Efter den hidtil gældende saavel internationale som danske Ret har vel arkitektoniske Tegninger, Planer, Skitser m. v. været beskyttede, men selve de arkitektoniske Bygninger nød ingen Beskyttelse; enhver havde Ret til at fotografere en Bygning eller til at tegne den af og derpaa lade bygge et Hus efter Fotografiet eller Tegningen. At man herved sætter Arkitekterne med Hensyn til Retsbeskyttelse i en lavere kunstnerisk Klasse end andre saakaldte »bildende« Kunstnere, er indlysende — selve deres paa Pladsen staaende Bygning regnes aldrig for et Kunstværk — og at dette er uretfærdigt, vil næppe kunne bestrides. Forinden Berlinerkonferencen fremkom der da ogsaa fra Arkitektkorporationerne i de forskellige Lande — ogsaa i Danmark — indtrængende Anmodninger om, at man vilde stille dem lige med andre Kunstnere ved at give deres originale kunstneriske Værker Beskyttelse.

Berlinerkonventionen har imødekommet disse Ønsker, og arkitektoniske Værker er nu optagne blandt de andre beskyttede Værker i den nye Konventions Artikel 2. Ved at ratificere Konventionen forpligtes Danmark ganske vist ikke til ogsaa at give de *danske* Arkitekters Bygninger *her i Landet* Beskyttelse; men Undladelsen heraf vilde dog nærmest føre til, at det saa ud, som om man satte de danske Arkitekter i Klasse under Udlandets; man har derfor foreslaaet »Bygningsværker« optaget i § 24. Selvfølgelig er det ikke hermed Mening, at enhver nok saa kasernemæssig Bygning skal være beskyttet mod Gengivelse, men man har ikke ment af den Grund at behøve at optage yderligere Begrænsninger end